



ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τό διδηροσὶν προδωπειόν

Σέ δλους εἶνε γνωστός ὁ τρομερός θρόλλος τοῦ σιδηροῦ προσωπειου. Πρόκειται περὶ τοῦ Γάλλου ἐκείνου πολιτικοῦ κατοδικου τοῦ φυλακισμένου στή Βασιλίη, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑποχωρημένος νά φορῆ μιὰ σιδερένια προσωπίδα μέχρι τοῦ θανάτου του! Κανείς δέν ἔφερε ἀκριβῶς ποιός ἦτο. Τό μόνον γνωστόν εἶνε διε ἐφυλάσσετο μέ ἐξαιρετικήν ἐπιμέλειαν ὑπό τοῦ ἀρχιδουμοφίλακος Σαιν-Μάρ, διε πέθανε στή 1803 καί διε στούς καταλόγους τῶν ναταδικῶν ἐφέρετο πάντοτε ὑπό τὸ ὄνομα Μαρσιόλι.

Ὁ Ἰησοῦιτης Γκρεφσέ δστις ἐπὶ ἐννέα δλόκληρα χροῖνια ἐχορημάτισε πνευματικός πατήρ εἰς τήν Βασιλίην, ἀναφέρει στή ἀπομνημονεύματά του διε ὁ προσωπειοφορός αὐτός ἦτο ὁ δοῦξ τοῦ Βερμαντοῦ, φυσικός υἱός τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΧΙΥ καί τῆς Βαβαλιέ καί ἐφυλακίσθη διότι εἶχε ρασιση τὸν πρωτότοκον υἱόν τοῦ βασιλέως, τὸν Δελφίνα.

Ἄλλοι πάλι ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτός δεσμοῦτης μέ τῆ σιδερένια προσωπίδα ἦτο οὐγεναιότερος ἀδελφός τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΧΙΥ, υἱός τῆς Ἀναστῆς Ἀστριακῆς καί τοῦ Δουκῆ τοῦ Βουγκιχάμ.

Ἐσάτως ὅμως ἐδημοσιεύθη μιὰ νέα ἀποκάλυψις κατὰ τήν ὁποῖαν ὁ μυστηριώδης αὐτός προσωπειοφορός δέν ἦτο ἄλλος ἀπό ἓνα ὑπερήθε ὀνομαζόμενον Εὐστάθιον Ντανζέο, πού ἐφυλακίσθη ὑπό τὸς ἐξῆς συνθήκας:

Κατὰ τὸ 1608 ὁ ὑπουργός τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας ντὲ Λυόμ εὐρίσκειτο σὲ μεγάλη ἀνησυχία ἐξ αἰτίας ἐνός Γάλλου, Μαρσιγιῦ ὀνόματι, ὁ ὁποῖος πηγαυνορχότανε στός Βρυξέλλας, ἀπὸ Λονδίνο, στήν Ἐλβετία καί τήν Ὀλλανδία, διαδίδων διαφόρους συκοφαντίας κατὰ τοῦ βασιλέως καί τούερον κακοῦς σκοποῦς ἐναντίον του. Ὁ ὑπουργός τέλος κατώρθωσε νά συλλάβῃ τὸ Μαρσιγιῦ καί τὸν καταδικάσῃ εἰς τὸν θάνατον κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν. Ὁ δυστυχῆς Μαρσιγιῦ ἀπέθανε μαρτυρικώτατα, ἀφοῦ κατασυνετρίβησαν πρῶτα οἱ βραχίονες, τὰ σκέλη, οἱ μηροὶ καί τὰ πτεροῦς του εἰς τὸν ἄστυν.

Ὁ ὑπερήθεσ αὐτοῦ τοῦ Μαρσιγιῦ, Εὐστάθιος Ντανζέο, συνήθεος δὲ ὀνομαζόμενος Μαρσέν, ἀφοῦ πρῶτα προσελήχθη δελεαστικά στή Γαλλία, συνέληφθη στή Δουγκρόκη καί μετεφέρθη σὲ Πιγνερὸλ. Κατόπιν ὅμως ἐπειδὴ προέβη σὲ ὑπόπτους κινήσεις μετετέθη στή Βασιλίη, ὅπου καί πέθανε, φέρον κατὰ τήν ἐν λόγῳ ἀποκάλυψιν, τῆ σιδερένια προσωπίδα.

Ὁ ἱστορικός πέλι Λαυζέλο ἀπαδεικνύει διε ὑπῆρχον στή Βασιλίη πολλοὶ προσωπειοφοροὶ δεσμοῦται, ἀλλὰ ἡ παράδοσις τοῦ λαοῦ συνήθεσε τήν ἱστορίαν τοῦ κατηνός γῆσο ἀπὸ ἓνα πρόσωπο, νύρω δηλαδὴ ἐκείνου πού πέθανε στή 1703.

Ὁ κύριος σκοπός τῆς προσωπίδος ἡ ὄψις, κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἱστορικόν δέν ἦτο σιδερένια ἀλλὰ ἀπὸ τὰ αὐτὰ, ἦτο νά ἐμποδίσῃ τὸν κατάδικον νά ὀμιλῇ.

Ὁ Ἐρανιδῆς

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ

ΚΑΤΗΡΜΕΝΑ ΚΑΙ ΤΥΧΗΡΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ

Εἰς ἐν τῶν προηγουμένων φύλλων εἰχομεν δημοσιεύσει παραδόσεις ἱστορίας δαχτυλιδῶν πού φέρουν συμφορὰς. Συνεχίζομεν σήμερον τὰς ἱστορίας αὐτὰς, αἱ ὁποῖαι εἶνε πράγματι πολὺ ἰδιαίτεροναι.

Τὸ δαχτυλίδι τοῦ Καίσερ.— Ὁ τῶς αυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος εἶχε ἓνα δαχτυλίδι πού τὸ φορεῖ πάντοτε καί τὸ θεωρεῖ γιὰ φυλακτό. Ἄλλοκοτος εἶνε ὁ θρόλλος αὐτοῦ τοῦ δαχτυλιδιοῦ. Κατὰ τὸν θρόλλον αὐτόν, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἐκλεκτοῦ τοῦ Βρανδεμβούργου Ἰωάννου, ἓνας βάρβαρος μήτηρ μιὰ νύχτα στή κάμαρῃ του, ἀφῆσε μιὰ πέτρα ἀπάνω στὸ κρεβάτι τοῦ καί τοποῖν ἐξηφανίσθη. Ἡ πέτρα ἀπὸ τότε, ἡ ὁποῖα καίμιὰ πραγματικῆ ἀξία δέν εἶχε, φυλάσσεται ὡς ἓνα ἀπὸ τὰ τιμωφέστερα κοσμήματα τῶν Χορντζόλερν. Ὁ πατέρας μάλιστα τοῦ μεγάλου Φρειδερίκου τὴν ἔδωσε σ' ἓνα δαχτυλίδι τὸ ὁποῖον περιέχεται κληρονομικῶς στὸν ἐκάστοτε αυτοκράτορα τοῦ ὁποῖου καί κομεῖ τὸ χερί.

Τὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀνασταίνει.— Ὁ ἀποβιώσας Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανισταν ἦτο καί αὐτός ἓνας ἡγεῖων πού ἔφερε μιὰ δεισιδαίμονα πίστι σ' ἓνα δαχτυλίδι. Τὸ φοροῦσε πάντοτε, πῆγαινε μ' αὐτὸ στούς πολέμους καί, καθὼς λέει ὁ θρόλλος, πολλάκις διεδόθη διε ἐφορευθῆ, τὸ μυστηριώδες ὅμως αὐτὸ δαχτυλίδι τὸν ἔκαμε νά ζῆσῃ περισσότερο ἀπὸ διε θά ζῶσε χωρίς αὐτό.

Τὸ δαχτυλίδι τῆς στέψεως.— Ρωμαντικοῦται εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ περιφήμου Ἀγγλικοῦ δαχτυλιδιοῦ τῆς στέψεως. Κατὰ τὴν παράδοσι, ἦτο ἀρχικῶς ἓνα κοινὸ βασιλικὸ δαχτυλίδι πού τὸ προσέφερε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος ὁ Ἐσολογητῆς σ' ἓνα γέροντα ἐπαίτην πού ζητοῦσε ἐλεημοσύνη γιὰ νά συνάξῃ τὰ ἔσοδα ἐνός ταξιδιοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

Ὅταν ὁ γέρος ἐπαίτης ἐπῆγε στὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ ἱστορία τοῦ δαχτυλιδιοῦ ἔπρεπε σ' αὐτὰ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εὐλόγησε τὸ δαχτυλίδι καί διέταξε τὸν προσκυνητὴν νά τὸ ἐπιστρέψῃ στὸ βασιλεῖα του. Πράγματι ὁ ἐπαίτης ἐπέστρεψε τὸ δαχτυλίδι διὰ δύο προσκυνητῶν οἱ ὁποῖοι ἐγύριζαν στήν Ἀγγλία.

Ἀπὸ τότε τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ φυλάσσεται στήν λειψανοθήκη τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἐσολογητοῦ τοῦ Οὐεστμίνστερ καί ἡ ἱστορία του εἶχε ζωγραφιστῆ σ' ἓνα τῆμα, εὐρισκόμενον σ' ἓνα παρθέου τῆς νοτίᾳ, πέρυγῶς τῆς.

Τὰ δαχτυλίδια τῶν Ναπολεόντων.— Ἐπίσης καί ὁ μέγας Ναπολεὼν εἶχε ἓνα ζεύγος δαχτυλιδῶν, ἀγνωστοῦ προελεύσεως. Λέγεται διε εἰς δλους τὰς μεγάλας νίκας του τὰ ἐφορούσε, ἐνῶ κατὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Ρωσίας τὰ εἶχε ξεχάσει στή Γαλλία. Ὅταν μάλιστα ἀντελήφθη διε δέν τὰ εἶχε μαζί του, ἔστειλε ἐπίτηδες ἀξιοματικὸν στὸ Παρίσι γιὰ νά τὰ πῶρῃ, ἀλλὰ ἔως ὅτου ἐπιστρέφει ὁ ἀξιοματικός ἡ Μεγάλῃ Στρατιᾷ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀποσυντίθειται. Ἐπίσης στὸ Βατερλώ δέν ἐφοροῦσε τὰ δαχτυλίδια αὐτὰ γιὰτὶ τὰ εἶχε δώσει ὡς «φυλακτό» στὸν Ἀετιδέο, πού εὐρίσκειτο πιά αιχμάλωτος στὸ Σαμπρὸν τῆς Ἀυστρίας. Τὰ δαχτυλίδια αὐτὰ κληρονομικῶς περιήλθον στὸν Ναπολέοντα τὸν τρίτον, ὁ ὁποῖος τὰ φοροῦσεν πάντοτε. Ὅταν ἐπέθανε οἱ αὐλικοὶ θέλησαν νά τὰ βγάλουν ἀπὸ τὰ χερία του, ἀλλ' ὁ υἱός του δέν ἐδέχθη καί ἐτάφησαν ἔτσι μαζί μέ τὸν τελευταῖον Ναπολέοντα.

Ὁ Ἐρευνητής

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἐλαβομεν τὰ κάτωθι νουοκδοθῆνα βιβλία ἡ Μιχαήλ Γ. Πετρίδης «Ἐξάστιχα» (Σειρὰ Πρώτη), Τάκη Δάνα «Με τὸς πολλοὺς κ' ἐγώ...» καί Χρήστον Μπέη «Τὸ Μυστήριον τοῦ Κόσμου».



Εἰς προσοχὴν L...